

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 45/05

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Alexandra Bröstla na verejnom zasadnutí senátu 28. februára 2006 prerokoval sťažnosť RNDr. M. B., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/99, a takto

rozhodol:

1. Základné právo RNDr. M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/99 konal bez zbytočných prietáhov.

3. RNDr. M. B. nepriznáva primerané finančné zadosťučinenie.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný RNDr. M. B. uhradiť trovy právneho zastúpenia 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2004 doručená sťažnosť RNDr. M. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/99 a porušenie zákona akceptovaním listín vydaných v cudzine bez náležitých overení v dedičskom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. D 332/98, D not 69/98 a v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 10/99.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že *„V právnej veci RNDr. M. B. c/a D. R., o určenie spoluvlastníckych podielov nehnuteľností, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 15 C 10/99 sa konanie začalo na návrh navrhovateľky zo dňa 29. 1. 1999. Hoci od podania návrhu doteraz uplynulo skoro 6 rokov táto právna vec doteraz nie je ani rozhodnutá na súde I. stupňa a odporca, ktorého pobyt podľa vyjadrenia jeho právneho zástupcu je známy, doteraz v konaní nebol vypočutý. (...) Navrhovateľka má za to, že súd v doterajšom konaní postupuje nesústredene a nehospodárne, pretože vo veci vytýčil niekoľko pojednávaní na ktoré predvoláva odporcu z rôznych adries jeho bydliska v U. S. A. označených právnym zástupcom odporcu, a to napriek tomu, že navrhovateľka som predložila dôkazy v konaní spojené s osobným zisťovaním fyzickými osobami ako aj fotodokumentáciou, že na dvoch označených adresách odporca nebyva. Tieto pojednávania zostali zmarené a teda skoro po 6 rokoch od podania návrhu súd vo veci fakticky nevykonal meritórny úkon“.*

Na základe v sťažnosti uvedených dôvodov sťažovateľka žiadala, aby „*Ústavný súd SR podľa čl. 56 ods. 3, písm. a) zák. č. 38/93 Z. z. (...) sťažnosti vyhovel a prikázal Okresnému súdu Bratislava 1, ktorý porušil moje základné práva a slobody svojou nečinnosťou, aby vo veci konal a aby mi podľa § 56 ods. 4 cit. zák. bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5,000.000 Sk, splatnej do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR*“.

Súčasne sťažovateľka žiadala, „*aby Ústavný súd SR vyslovil, že v dedičskom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava 1 pod č. k. D 332/98, D not 69/98 ako aj v konaní Okresného súdu Bratislava 1 č. k. 15 C 10/99 súd a súdna komisárka prejednávajúca dedičstvo porušili zákon, lebo akceptovali verejné listiny vydané úradmi v cudzine bez náležitých overení, ktoré neboli superlegalizované do II/2002 resp. overené apostillou po II/2002*“.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 15/99, spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnosti fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 zákona o ústavnom súde, a rozhodol uznesením zo 16. februára 2005 o jej prijatí na ďalšie konanie v časti vymedzenej v bode 1 výroku tohto rozhodnutia. Konanie o ostatných nárokoch ústavný súd zastavil.

II.

Ústavný súd vyžiadal stanovisko okresného súdu, jeho spis sp. zn. 15 C 10/99, doplnil stanovisko okresného súdu o priebežné správy o stave konania a po preskúmaní obsahu sťažnosti, spisu a stanovísk účastníkov tohto konania zistil tieto skutočnosti majúce právny význam pri poskytovaní ochrany základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľkou podaný návrh na začatie konania súčasne s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia bol doručený okresnému súdu 5. februára 1999. Sudkyňa 9. februára 1999 vyzvala navrhovateľku na predloženie listinných dokladov, ktoré boli doručené okresnému súdu 1. marca 1999.

Uznesením č. k. 15 C 10/99-19 z 3. marca 1999 súd rozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a uznesením č. k. 15 C 10/99-20 z 3. marca 1999 ustanovil prekladateľa z jazyka anglického na preklad súdnych písomností.

Sudkyňa sa listom z 11. mája 1999 obrátila na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so žiadosťou o pomoc pri doručovaní odporcovi. Navrhovateľka listom z 24. novembra 1999 oznámila súdu, že odporca nie je občanom USA a vyhýba sa stykom s úradmi. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky listom zo 4. februára 2000 uviedlo, že písomnosti súdu boli zaslané americkému ústrednému orgánu s pôsobnosťou na doručovanie súdnych písomností.

Dňa 22. februára 2000 sudkyňa pod hrozbou zastavenia konania vyzvala zástupcu navrhovateľky na riadne označenie odporcu, jeho bydliska, pretože písomnosti súdu doručované odporcovi sa vrátili späť s tým, že navrhovateľkou uvedená adresa neexistuje.

Listom doručeným súdu 7. marca 2000 právny zástupca navrhovateľky oznámil, že iná adresa nie je známa, a žiadal o postup podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 5. apríla 2000 odporca doručil súdu odvolanie proti uzneseniu č. k. 15 C10/99-18 z 3. marca 1999. Sudkyňa úpravou z 11. mája 2000 dala pokyn na doručenie odvolania právnomu zástupcovi navrhovateľky na vyjadrenie k nemu. Vyjadrenie doručil súdu 13. júna 2000. Na základe úpravy sudkyne zo 16. júna 2000 bola predložená vec na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Bratislave 3. júla 2000.

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 17 Co 223/00-71 z 21. júla 2000 odvolanie odmietol.

Dňa 22. februára 2001 sudkyňa nariadila pojednávanie na 27. apríl 2001 a vyžiadala na nahliadnutie spisy okresného súdu sp. zn D 854/91 a sp. zn. D 332/98.

Na žiadosť navrhovateľky bol zmenený termín pojednávania na 29. máj 2001. Na pojednávaní právny zástupca navrhovateľky upresnil adresu bydliska odporcu. Odporca sa nedostavil. Súd pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyrubenia súdneho poplatku. Sudkyňa 30. mája 2001 podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov vyzvala navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Dňa 15. augusta 2001 bolo súdu podľa výpisu z Národnej banky Slovenskej z 21. júna 2001 potvrdené zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Sudkyňa 14. septembra 2001 nariadila pojednávanie na 18. január 2002 a uznesením č. k. 15 C 10/99-106 zo 14. septembra 2001 nariadila preklad písomností a vyzvala právneho zástupcu odporcu na vyjadrenie k návrhu na začatie konania.

Právny zástupca navrhovateľky 14. septembra 2001 podal návrh na vydanie predbežného opatrenia bez zaplatenia súdneho poplatku za návrh. Dňa 19. septembra 2001 sudkyňa dala pokyn kancelárii na doručenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku pod

hrozbou zastavenia konania o nariadenie predbežného opatrenia. Poplatok bol zaplatený 2. októbra 2001.

Vyjadrenie na návrh bolo doručené súdu 16. októbra 2001. Uznesením č. k. 15 C 10/99-131 zo 4. decembra 2001 súd rozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Právny zástupca navrhovateľky 28. decembra 2001 doručil súdu odvolanie s tým, že dôvody opravného prostriedku zašle v lehote 7 dní.

Vo veci bolo nariadené pojednávanie na 18. január 2002.

Sudkyňa opakovane požiadala Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o právnu pomoc a uznesením č. k. 15 C 10/99-145 z 8. januára 2002 rozhodla o odmene pre prekladateľa. Právny zástupca navrhovateľky 16. januára 2002 doručil dôvody odvolania.

Na pojednávaní konanom dňa 18. januára 2002 súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka, odporca sa nedostavil, súd pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu potreby predloženia listinných dokladov a vyjadrenia právnej zástupkyne odporcu k odvolaniu, ktoré prevzala na pojednávaní.

Právny zástupca odporcu 22. januára 2002 oznámil adresu odporcu pre doručovanie písomností. Dňa 28. januára 2002 doložil časť požadovaných dokladov a súčasne požiadal o predĺženie lehoty. Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky doručil súdu 4. februára 2002.

Sudkyňa 8. marca 2002 dala pokyn na predloženie spisu Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Právny zástupca odporcu 8. júla 2002 znovu oznámil adresu odporcu.

Odvolací súd uznesenie okresného súdu uznesením č. k. 13 Co 120/02-221 z 30. októbra 2002 potvrdil. Spis bol vrátený 12. decembra 2002.

Uznesením č. k. 15 C 10/99-227 z 31. marca 2003 súd nariadil preklad súdnej písomnosti a nariadil pojednávanie na 2. december 2002. Prekladateľ 25. apríla 2003 doručil súdu preklad spolu s vyúčtovaním odmeny. Uznesením č. k. 15 C 10/99-234 z 19. mája 2003 súd rozhodol o tejto odmene.

Listom z 19. mája 2003 sa sudkyňa obrátila na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so žiadosťou o doručenie predvolania do vlastných rúk odporcu. Uznesením č. k. 15 C10/99-253 z 23. septembra 2003 súd nariadil učtárni okresného súdu zaplatiť úhradu za vybavovanie žiadosti o doručenie písomnosti odporcovi zdržiavajúcemu sa na území USA.

Na pojednávanie konané 2. decembra 2003 sa odporca nedostavil a súd konal v jeho neprítomnosti. Navrhovateľka namietala plnú moc udelenú odporcom JUDr. M. Š. a súd uznesením na pojednávaní vyslovil, že uvedené právne zastupovanie pripúšťa, a pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyhotovenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu č. k. 15 C 10/99-276 z 2. decembra 2003 podala dňa 28. januára 2004 navrhovateľka odvolanie a vec bola 3. februára 2004 predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Uznesením č. k. 9 Co 34/04-298 odvolací súd napadnuté uznesenie tunajšieho súdu zrušil ako nadbytočné s tým, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil vecne správne. Spis bol vrátený tunajšiemu súdu 21. októbra 2004.

Sudkyňa 15. novembra 2004 vyzvala navrhovateľku, aby sa vyjadrila, či naďalej spochybňuje existenciu odporcu. Dňa 18. januára 2005 bol poverený príslušný vyšší súdny úradník konaním a rozhodovaním v tejto veci.

Dňa 7. februára 2005 bolo doručené vyjadrenie právnej zástupkyne odporcu k odvolaniu navrhovateľky. K vyjadreniu bolo doložené aj plnomocenstvo pre právnu zástupkyňu odporcu. Dňa 22. februára 2005 súd zaslal právnenému zástupcovi odporcu dovolanie navrhovateľky voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 34/04-298 z 30. júla 2004.

Dňa 16. marca 2005 bol spis zaslaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky došiel 18. marca 2005. Dňa 3. mája 2005 bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zaslaný aj dodatok ku dovolaniu. Dňa 19. júla 2005 bol spis vrátený okresnému súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Cdo 58/2005 z 1. júla 2005 dovolanie navrhovateľky odmietol. Právnemu zástupcovi navrhovateľky, ako aj právnej zástupkyňi odporcu bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručené 14. septembra 2005.

Od tej doby, ako to potvrdil predseda okresného súdu (Spr. 2027/00), nebol vo veci sťažovateľky vykonaný žiadny procesný úkon.

Tento stav konania, dosiaľ vykonané úkony súdu a účastníkov konania potvrdzuje aj obsah spisu sp. zn. 15 C 10/99.

Predseda okresného súdu ku konaniu uviedol ešte tieto skutočnosti:

„O kritickom personálnom obsadení sudcov na občianskoprávnom úseku Okresného súdu Bratislava I a pretrvávajúcom poddimenzovanom stave sudcov, ktorý k dnešnému dňu trvá, bol informovaný minister spravodlivosti SR ako i vedenie Krajského súdu v Bratislave. Objektívny prieťah v konaní bol zavinený odporcom, ktorý má splnomocneného právneho zástupcu v konaní, ale sa nedostavil na stanovené termíny pojednávania, jeho výsluch ako účastníka konania je nevyhnutný vzhľadom na predmet konania. Subjektívne zavinenie konajúcej zákonnej sudkyne zistené nebolo. Vzhľadom na predmet sporu ako i skutočnosť, že odporca sa zdržiava v cudzine a neúmerne vysoký stav vybavovaných vecí v pridelenom oddelení (cca 801 vecí) popri priemernom mesačnom nápade nových vecí, súd vo veci konal bez zbytočných prieťahov.“

Súčasne predseda okresného súdu požiadal ústavný súd, aby z týchto dôvodov nebolo sťažovateľke priznané finančné zadosťučinenie, pričom zdôraznil, že k zavinenému

prieťahu v konaní zo strany sudkyne nedošlo a na konanie súdu vo veci samej mali vplyv objektívne skutočnosti (nečinnosť odporcu a pretrvávajúci nízky počet sudcov tunajšieho súdu). Skutočnosť, že odporca si neplní svoje povinnosti ako účastník konania v súlade s platným Občianskym súdnym poriadkom, nemôže byť na ujmu súdu.

Sťažovateľka sa vyjadrila k tomuto stavu veci a k stanovisku okresného súdu tak, že odmietla názor o objektívnom pôvode prieťahov zavinenom odporcom. Tvrdí, že k zbytočným prieťahom dochádza v postupe okresného súdu, a zastáva názor, že nie je nevyhnutný osobný výsluch odporcu, pretože tento dôkaz by nepriniesol žiadne potrebné zistenia v spore o určenie spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnosti. Odporca nevie posúdiť, či ide o rodinný alebo bytový dom, čo je podstatné pre výsledok sporu.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Toto základné právo sa uplatňuje aj spore, v ktorom je sťažovateľka navrhovateľkou.

Otázku existencie zbytočných prieťahov aj v sporovom konaní pred všeobecným súdom a porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, o čo vo veci

účastníkovi ide, správania účastníka konania a napokon aj spôsobu, akým v konaní do rozhodovania ústavného súdu postupoval súd.

a) V posudzovanom spore je predmetom súdnej ochrany nárok na určenie spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnosti. Z hľadiska hmotnoprávnej úpravy takýto spor nie je osobitne zložitý. Právna úprava podielového spoluvlastníctva podľa § 137 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka je podrobne analyzovaná v stabilizovanej judikatúre všeobecných súdov a na tomto závere nemení nič ani to, že v spore je potrebné určiť povahu nehnuteľnosti z hľadiska toho, či je to rodinný alebo bytový dom. Spor nie je ani skutkovo osobitne zložitý a takáto komplikovať sa zatiaľ v konaní nevyskytla.

Vec je však komplikovaná z procesného hľadiska. Odporca nemá bydlisko v Slovenskej republike, ale v USA a podľa všetkého na Slovensku nebol od roku 1944. To spôsobuje, ako to napokon dokazuje aj priebeh sporu, ťažkosti s viacerými úkonmi súdu, s predvolávaním, doručovaním, kde je potrebný úkon Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a napokon aj problémy s možnosťou využiť prostriedky bežné v konaniach pred súdom, ako je napríklad predvedenie a uloženie poriadkovej pokuty za nedostavenie sa na súd.

Z uvedeného vyplýva, že v takom type sporu, ktorý obsahuje zahraničný prvok (bydlisko účastníka v zámorí), treba prihliadať na procesnú zložitosť konania predovšetkým z hľadiska rovnosti účastníkov konania, teda aj toho, ktorý je v zahraničí.

b) Sťažovateľka podstatnejším spôsobom neprispela k spomaleniu postupu okresného súdu, aj keď niektoré úkony k takému spomaleniu do istej miery viedli (podanie dovolania, ktoré bolo odmietnuté, zaplatenie súdneho poplatku až po výzve súdu, hoci súdny poplatok v spore je splatný podaním návrhu na začatie konania). Inak však sťažovateľka poskytovala okresnému súdu potrebnú súčinnosť.

c) Postup okresného súdu sa od začatia konania prispôboval procesnej zložitosti vyplývajúcej z toho, že odporca má trvalé bydlisko v USA. Okresný súd však až po dva a pol roku zadovážil vyjadrenie odporcu a vyruboval súdny poplatok. Od začiatku roku 2002 sa vo veci síce nariadili pojednávania, ktoré však boli odročené bez meritórneho prejednaní veci a za dva roky konania až do rozhodovania ústavného súdu sa nevykonali žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky, hoci počas tohto obdobia sa rozhodovalo o procesných úkonoch sťažovateľky, ktoré sa ukázali ako neopodstatnené (odvolanie a dovolanie). Ústavný súd konštatuje, že ani po uplynutí siedmich rokov od začatia konania sa vo veci zatiaľ nevykonali žiadne úkony, ktoré by znamenali dokazovanie vo veci samej, hoci ide o spor týkajúci sa určenia spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v obvode okresného súdu, pričom z obsahu spisu nevyplýva, čo bráni súdu riešiť skutkový základ sporu, najmä ak odporca je, ako to vyplýva zo spisu, zastúpený právnym zástupcom.

Vzhľadom na celkovú dĺžku doterajšieho konania, stav konania a posledné dva roky tohto konania, keď sa nevykonali žiadne významnejšie úkony sledujúce odstránenie právnej neistoty sťažovateľky, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na konanie bez zbytočných prietáhov garantované čl. 48 ods. 2 ústavy, aj keď ústavný súd uznáva, že spor je procesne komplikovaný z dôvodov uvedených pod písmenom a) tejto časti odôvodnenia nálezu.

Ústavný súd však nezohľadnil so zreteľom na svoju stabilizovanú judikatúru argumenty okresného súdu spočívajúce v množstve nerozhodnutých vecí a v nedostatku sudcov, pretože to nie sú skutočnosti, ktoré by mali vplyv na plnenie záväzku štátu zabezpečiť súdne konania bez zbytočných prietáhov.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy,

prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 15 C 10/99 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 000 Sk.

Ústavný súd je toho názoru, že so zreteľom na to, že v konaní ide aj o objektívne príčiny priet'ahov, pre ktoré konanie pred okresným súdom je zdĺhavé, postačuje na ochranu základného práva sťažovateľky vyslovenie porušenia tohto práva, príkaz okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a priznanie úhrady trov konania.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania úspešnej sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom, a priznal jej úhradu trov konania v hodnote 9 342 Sk za dva úkony právnej služby plus dvakrát po 136 Sk režijný paušál ku každému úkonu právnej služby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov na poskytovanie právnych služieb platnej v čase poskytovania právnej pomoci. Za ďalší úkon (vyjadrenie zo 7. februára 2005 k stanovisku okresného súdu) advokát neuplatnil nárok na úhradu trov konania.